USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **Ing. L. K.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2007, č. j. 88935/2007/KUSK, sp. zn. 80937/2007/KUSK/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2010, č. j. 3 Cad 62/2007 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného č. j. 88935/2007/KUSK ze dne 12. 6. 2007, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Labem, kterým nebyla stěžovatelce přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost spojenou se žádostí o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Městský soud usnesením ze dne 24. 5. 2010, č. j. 3 Cad 62/2007 - 99, rozhodnul o žádosti stěžovatelky o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti tak, že se stěžovatelce zástupce pro řízení o kasační stížnosti neustanovuje. Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost, která byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 15. 9. 2010, č. j. 6 Ads 80/2010 - 114. Městský soud poté vyzval stěžovatelku usnesením ze dne 12. 11. 2010, č. j. 3 Cad 62/2007 - 127, k odstranění vad podání a k doložení plné moci udělené advokátovi pro zastupování v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka byla současně poučena, že pokud nebude podání řádně opraveno, Nejvyšší správní soud její kasační stížnost odmítne.

Na tuto výzvu městského soudu reagovala stěžovatelka podáním ze dne 13. 12. 2010 adresovaným městskému soudu označeným jako „Výzva k dodržování lidských práv". V tomto podání stěžovatelka odkazuje na aplikační přednost mezinárodních smluv podle čl. 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky a dovozuje, že z čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 7 a 10 Všeobecné deklarace lidských práv jí vyplývá právo hájit se v řízení o kasační stížnosti sama.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka však v rozporu s ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. není zastoupena advokátem.

Stěžovatelka na výzvu městského soudu neodstranila vady podání a nedoložila plnou moc udělenou advokátovi pro řízení o kasační stížnosti, ačkoliv byla městským soudem řádně poučena o tom, že pokud tak neučiní, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne. Stěžovatelka rovněž netvrdila ani nedoložila, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je vyžadováno pro výkon advokacie. Přitom podle ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem, pokud sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost má vady, které brání jejímu meritornímu projednání. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky proti shora uvedenému rozsudku městského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť přes výzvu městského soudu nebyly nedostatky kasační stížnosti stěžovatelkou odstraněny, takže nelze v řízení pokračovat. Chybějící náležitost, a to nedostatek zastoupení advokátem, brání v pokračování řízení, proto Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost nepřípustnou a nezbývá mu než ji odmítnout. Tento postup je v souladu s předchozí judikaturou zdejšího soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2003, č. j. 4 Ads 35/2003 - 28, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 3 Afs 9/2003 - 19, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud uvádí, že povinné zastoupení advokátem u soudů vyšších instancí není ničím neobvyklým jak v České republice, tak v jiných evropských zemích. Ústavností povinného zastoupení advokátem před soudy vyšších instancí v České republice se zabýval také Ústavní soud, který např. ve svém usnesení sp. zn. Pl. ÚS 43/2000 ze dne 14. 9. 2000 (U 32/19 SbNU 293) neshledal povinné zastoupení advokátem v některých typech soudních řízení jako rozporné s ústavním pořádkem České republiky.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu